

Parlem de la ceba

per Isidre Creus i Virgili (Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Sabadell)

Benvolgut Joan Oliver,
M'heu ben fotut, mestre!

En el número 43 de la ceballuda revista QUADERN demaneu que l'actual Ajuntament del vostre poble es defineixi sobre aquell francès que a finals del segle XVIII, fent-nos passar gat per llebre, ens va ensarronar venent-nos, segons les vostres fons d'informació, un escut de rebaixes. Ens va vendre un ceballot.

Per un atzar carambolesc, avui, com a Ajuntament, em toca contestar-vos i definir la nostra política sobre el particular.

que és de manera platònica- se'm carrega, em trepitja, m'estripa el meu escut, l'escut del meu poble, el signe d'identitat dels sabadellencs: la ceba.

Des que tinc ús de raó he anat per aquests móns de Déu propagant i exaltant la ceba com a símbol. La ceba ha estat, fins avui que he llegit el vostre article, el principal signe de la meva identitat.

Em desagraden els castells, les flors de lis, les magranes, els dragons rampants, les cadenes, els lleons, les columnes, etc..., etc..., etc... Fins abans de llegir el vostre article, la ceba era per a

mestre introdueixi el dubte constant en l'alumne, en aquest cas, jo.

És bo, és saludable, replantejar-t'ho tot de nou.

Aquells que sembla que caminen segurs, que trepitgen fort i trepitgen el que sigui, que van amb veritats immutables, amb idees claríssimes, per a mi no eren ceballuts, per tant, penso, crec

M'heu ben fotut, mestre!

No vull parlar amb cap historiador. Sentimentalment -no científicament-, us tinc tota la confiança, per a mi els vostres escrits "van a missa", perquè, a veure, mestre, on comença la història i on acaba la llegenda? i no és veritat que gairebé sempre és més bonic el somni que la realitat?

No sé per on començar, mestre.

Als meus acabats de complir cinquanta anys, -ai de mi!-, un dels meus ceballuts més intensament estimats -perquè no hi hagi malentesos afirmo

mi un escut d'estar per casa, com també, i no sé ben bé el perquè, em neguitegen les muntanyes altíssimes i triomfants i els boscos immensos i salvatges. Quan sóc lluny sempre trobo a faltar

*"En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra
quatre pins un bosc espès,
..."*

Vós, amb el vostre article, m'heu trastocat la brúixola, ja no sé on sóc. No us feu mala sang, però, és bo que el

que -malgrat que vós avui m'hàgiu tallat amb quatre trossos la meva ceba per a fer-ne una amanida-, ha estat bo per a la meva salut mental.

Deixeu-me, però, continuar dient als quatre vents que la Colla de Sabadell són i seran uns grans ceballuts i permeteu-me que, malgrat el vostre article, continuï estimant el meu escut i la meva ceba.

A vegades, mestre, tenim la necessitat de creure'ns mentides.

Continueu trencant mites, entranyable vaca de la mala llet! ■